

Ответници: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico, Consulta generale per l'autotrasporto e la logistica, Osservatorio sulle attività di autotrasporto, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato -Antitrust

Преюдициални въпроси

1. Защитата на свободата на конкуренцията, свободното движение на предприятията, свободата на установяване и на предоставяне на услуги (съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, член 101 ДФЕС, членове 49, 56 и 96 ДФЕС) съвместима ли е и в каква степен с националните разпоредби на държавите членки на Съюза, предвиждащи минимални експлоатационни разходи в сектора на автомобилния транспорт, които предполагат наложено откън определяне на съставен елемент от възнаграждението на услугата и следователно на договорната цена?
2. Основателни ли са и при какви условия ограниченията на посочените принципи от съображения за гарантиране на обществения интерес за безопасност на движението по пътищата и и тази цел може ли да обоснове определянето на минимални експлоатационни разходи съгласно предвиденото в уредбата, съдържаща се в член 83а от Законодателен декрет № 112/2008, изменен и допълнен?
3. В този контекст определянето на минимални експлоатационни разходи може ли да бъде предоставено на доброволното договаряне между съответните категории оператори и, евентуално, на органи, чийто състав се характеризира със засилено присъствие на представители на частните икономически оператори от сектора при липсата на предварително определени критерии на законодателно равнище?

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio (Италия) на 12 април 2013 г. — Air Liquide Italia Spa и др./Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Дело C-186/13)

(2013/C 207/11)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Air Liquide Italia Spa и др.

Ответници: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Преюдициални въпроси

1. Защитата на свободата на конкуренцията, свободното движение на предприятията, свободата на установяване и

на предоставяне на услуги (съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, член 101 ДФЕС, членове 49, 56 и 96 ДФЕС) съвместима ли е и в каква степен с националните разпоредби на държавите членки на Съюза, предвиждащи минимални експлоатационни разходи в сектора на автомобилния транспорт, които предполагат наложено откън определяне на съставен елемент от възнаграждението на услугата и следователно на договорната цена?

2. Основателни ли са и при какви условия ограниченията на посочените принципи от съображения за гарантиране на обществения интерес за безопасност на движението по пътищата и и тази цел може ли да обоснове определянето на минимални експлоатационни разходи съгласно предвиденото в уредбата, съдържаща се в член 83а от Законодателен декрет № 112/2008, изменен и допълнен?
3. В този контекст определянето на минимални експлоатационни разходи може ли да бъде предоставено на доброволното договаряне между съответните категории оператори и, евентуално, на органи, чийто състав се характеризира със засилено присъствие на представители на частните икономически оператори от сектора при липсата на предварително определени критерии на законодателно равнище?

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio (Италия) на 12 април 2013 г. — Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) и др./Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti и др.

(Дело C-187/13)

(2013/C 207/12)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale Per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Confederazione Generale Italiana dei Trasporti e della Logistica (Confetra) и др.

Ответници: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti и др.

Преюдициални въпроси

1. Защитата на свободата на конкуренцията, свободното движение на предприятията, свободата на установяване и на предоставяне на услуги (съгласно член 4, параграф 3 ДЕС, член 101 ДФЕС, членове 49, 56 и 96 ДФЕС) съвместима ли е и в каква степен с националните разпоредби на държавите членки на Съюза, предвиждащи минимални експлоатационни разходи в сектора на автомобилния транспорт, които предполагат наложено откън определяне на съставен елемент от възнаграждението на услугата и следователно на договорната цена?

2. Основателни ли са и при какви условия ограниченията на посочените принципи от съображения за гарантиране на обществения интерес за безопасност на движението по пътищата и и тази цел може ли да обоснове определянето на минимални експлоатационни разходи съгласно предвиденото в уредбата, съдържаща се в член 83а от Законодателен декрет № 112/2008, изменен и допълнен?
3. В този контекст определянето на минимални експлоатационни разходи може ли да бъде предоставено на доброволното договаряне между съответните категории оператори и, евентуално, на органи, чийто състав се характеризира със засилено присъствие на представители на частните икономически оператори от сектора при липсата на предварително определени критерии на законодателно равнище?

Жалба, подадена на 15 април 2013 г. от Confindustria Venezia, понастоящем Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) и др. срещу определението, постановено от Общия съд (четвърти състав) на 29 януари 2013 г. по дело T-273/13, Unindustria и др./ Европейска комисия

(Дело C-191/13 P)

(2013/C 207/13)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Confindustria Venezia, понастоящем Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) и др. (представители: A. Vianello, A. Bortoluzzi и A. Veronese, avvocati)

Други страни в производството: Европейска комисия, Siram SpA, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia SpA, Италианска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени и/или измени Определението на Общия съд (четвърти състав), постановено по дело T-273/00, и да се осъди Комисията да заплати съдебните разходи

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на твърденията си жалбоподателите се позовават на грешки при прилагане на правото във връзка с принципите, изведени от Съда в Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“, от една страна, относно задължението за мотивиране на решенията на Комисията в областта на държавните помощи, а от друга страна, във връзка с разпределянето на тежестта на доказване по отношение на предпоставките съгласно член 107, параграф 1 ДФЕС.

С определението, предмет на настоящата жалба, Общият съд не се съобразил с положенията, приети от Съда в Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ от 9 юни 2011 г., с което се

утвърждава, че решението на Комисията „трябва да съдържа всички съществени данни, за да бъде приведено в действие от националните органи“. Макар обаче в решението да липсвали основните елементи за неговото привеждане в действие от националните органи, Общият съд не установил никакви недостатъци в метода, възприет от Комисията в оспорваното решение, в резултат от което била налице грешка при прилагане на правото.

Въз основа на принципите, установени от Съда с Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“, при възстановяването държавата членка, а не следователно отделният получател, трябва във всеки случай поотделно да докаже наличието на предпоставките по член 107, параграф 1 ДФЕС. В настоящия случай обаче в оспорваното решение Комисията пропуснала да изясни „подробните правила“ за извършване на такава проверка; следователно, тъй като не разполага с основните елементи, за да докаже при възстановяването дали предоставените предимства представляват държавни помощи за получателите, Италианската република — със Закон № 228 от 24 декември 2012 г. (член 1, параграфи 351 и сл.), решила да прехвърли тежестта на доказване, противно на установеното в общностната съдебна практика. Според италианския законодател не държавата, а отделните предприятия — получатели на предоставените под формата на облекчения помощи, следвало да докажат, че въпросните предимства не нарушават конкуренцията, нито пък засягат търговията между държавите членки; в противен случай се презумира, че предоставеното предимство е годно да наруши конкуренцията и да засегне общностната търговия. Всичко това било в очевиден контраст с принципите, възприети от Съда в Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Италия) на 15 април 2013 г. — Esso Italiana srl/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Дело C-194/13)

(2013/C 207/14)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподател: Esso Italiana srl

Ответници: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Преюдициални въпроси

1. Защитата на свободата на конкуренцията, свободното движение на предприятията, свободата на установяване и